

ITSENÄISYYSPÄIVÄN LIPUNNOSTO TAMMISALOSSA 6. joulukuuta 2011

LIPPUPUHE

JUHANI LÖNNROTH

Hyvät tammisalolaiset, ärade tammelundbor!

Olemme juuri nostaneet salkoon siniristilipun 94. kerran itsenäisen Suomen vuosipäivän kunniaksi, ja minulla on kunnia tammisalolaisten tulevana ”kyläpäällikkönä” lausua muutama sana.

Kaupunginosamme keskellä liehuva sinivalkoinen lippu, kuten ne kymmenet tuhannet samanlaiset, jotka tänään nousevat salkoihin Isänmaamme kaikilla kolkilla, muistuttaa meitä kahdesta asiasta, jotka ovat ihmiselämässä olennaisia: vapaudesta ja vastuusta: Vapaudesta rakentaa oma tulevaisuutemme, ilmaista mitä ajattelemme, olla oma itsemme. Mutta se muistuttaa myös vastuusta omasta itsestämme, lähimmäisistämme, omien tekojemme seurauksista. Todellista vapautta ei ole ilman vastuuta, ja toisaalta vastuuta emme voi kantaa, ellemmme ole vapaita. Meille vapaus ja vastuu ovat usein valitettavankin itsestään selviä. Mutta katsellessamme kauemmas omasta lintukodostamme huomaamme, miten tärkeitä nämä arvot ovat niille, joilta ne puuttuvat. Sisäisen tai ulkoisen vapauden puutteesta johtuvat useimmat niistä maailman levottomuuksista, joita tänä päivänä olemme todistamassa.

Mutta vapaus ja vastuu eivät ole ikuisesti annettuja. Ne on uudelleen ja uudelleen ansaittava - rohkeudella, peräänantamattomuudella ja kovalla työllä. Oman Isänmaamme vaiheet ovat tästä puhuva esimerkki: Kun Venäjän lokakuun vallankumouksen jälkimainingeissa Suomen Eduskunta joulukuun kuudentena vuonna 1917 äänesti Suomen julistamisesta itsenäiseksi tasavallaksi, se tapahtui vaatimattomasti Senaatin ”ilmoituksen” pohjalta. Tapahtuma herätti julkisuudessa vain vähän huomiota. Vaikka Suomi olikin jo sata vuotta aiemmin nostettu tsaari Aleksanteri ensimmäisen sanoin ”kansakunnaksi kansakuntien joukkoon”, itsenäisyytemme tunnustaminen - ja myös kansakunnan elinkelpoisuus - oli maailmansodan vielä jatkuessa epävarmaa ja utuista.

Itsenäisyysilmoituksen merkitys on valjennut vasta vähitellen kuluneiden lähes sadan vuoden aikana. Siihen on tarvittu kansakunnan kypsymistä ja eheytymistä. Vapauden ja vastuun kanssa on ollut opittava elämään. Tämän me tiedämme katsoessamme niitä maita jotka nyt ovat vapautumassa hirmuvaltiuden tai vieraan vallan ikeestä. Eheytymiseemme on tarvittu vapaus-/sisällissodan uhreja, talvisodan henkeä, raskaiden sotavuosien jälkeistä uudelleen rakentamista, taistelua sosiaalisten ja taloudellisten eriarvoisuuksien lieventämiseksi, sillanrakennusta eri väestö- ja

kieliryhmien välille, hyvinvointiyhteiskunnan kehittämistä ja lopuksi maamme kansainvälistymistä – niin hyvässä kuin pahassakin.

Tänään meillä on kaikki tämä: Me ja meidän jälkeisemme sukupolvi on saanut elää vuosikymmenten rauhan aikaa. Menneiden sukupolvien perintönä elämme yhdessä maailman vauraimmista hyvinvointiyhteiskunnista. Olemme vapaita lausumaan mielipiteemme miltei mistä tahansa, vapaita tulemaan ja menemään minne haluamme. Meillä on tavaraa ja vaurautta yllin kyllin. Mutta meidän vastuumme on hallita tätä leiviskää niin, että tulevat sukupolvet voivat elää ja tehdä työtä turvallisessa, tasa-arvoisessa ja sosiaalisesti oikeudenmukaisessa yhteiskunnassa tasapainossa luonnon ja ympäristön kanssa.

Tänä päivänä Suomi ei enää ole Euroopan reunalla sijaitsevaa syrjäinen maa, vaan osa kansainvälistä yhteisöä, osa kutistuvaa maailmankylää. Tulevaisuutemme eteen on jälleen kasautumassa uhkaavia pilviä. Ne eivät ole aseellisia, vaan taloudellisia, sosiaalisia ja ympäristöllisiä. Ne tulevat vaatimaan työtä ja uusia uhrauksia, jotta elämänmuotomme olisi kestäväällä pohjalla. Me olemme eurooppalainen valtio, joka on hoitanut leiviskänsä hyvin. Me voimme monessa asiassa toimia esimerkkinä kansainväliselle yhteisölle. Mutta meillä on myös sieltä paljon saatavaa, opiksi otettavaa. Suhtautukaamme kuitenkin ulkoa tulevaan terveeseen itsekriittisesti, ruoho ei ole aina vehreämpää muualla. Olkaamme ylpeitä omista saavutuksistamme, omasta tavastamme elää ja olla. Siksi isänmaallisuus ja kansainvälisyys eivät ole toistensa vastakohtia vaan toisiaan täydentäviä.

Hyvät tammisalolaiset, bästa tammelundbor:

Tänä hämäränä joulukuisena aamuna, sinivalkoinen lippumme hohkaa valoa vuoden pimeimpään aikaan. Se valo muistuttaa meitä vapaudesta, jonka isämme ja esi-isämme meille lahjoittivat. Se muistuttaa myös vastuusta, jota meidän on sen vapauden eteen kannettava. Toivoisin, että tämä siniristilippumme liehuisi myös meidän tammisalolaisten saloissa nykyistä useammin kaikkina vuodenaikoina muistuttamassa itsenäisestä Suomesta, missä elämme!

Esi-isiemme uhrausten ansiosta lippu liehuu! Olkaamme me sen arvoisia!
Genom våra förfäders offer vajar flaggan! Låt oss vara värdiga detta!

Kohottakaamme kolminkertainen eläköönhuuto Isänmaalle!
Låt oss upphäva ett trefaldigt leve för fosterlandet!

K-J.Lönnroth 06.12.2011